

vi kunde komme til at gaa nedad med Priserne, og der er vel neppe Sandsynlighed for, at vi i saa Fald vilde sætte Vurderingssummen ned. Jeg vil derfor advare imod at komme længere op, end vi nu er; bliver vi ved paa denne Maade at sætte Vurderingssummen op, kommer vi let dertil, at de andre Kreditforeninger vil sige: Kan vi ikke ogsaa faa en saadan Statsgaranti? Det Spørgsmaal har været rejst før, man har ønsket, at samtlige Kreditforeninger skulde have en saadan Statsgaranti, men det har man ment af Hensyn til Statens Kredit ikke at kunne gaa ind paa, og jeg mener heller ikke, at vi skulde gaa den Vej. Den Statsgaranti, der hidtil har været for Husmandskreditforeningerne, har ikke skadet Staten eller medført Udgifter, som vi behøver at spekulere over, og jeg mener heller ikke, at den her foreslaaede Forhøjelse kan gøre os betænkelige. Saa fra den Side set synes jeg ikke, der er Betænkeligheder ved at gaa op til de 12,000 Kr., men at vi er kommet højere op, end det oprindeligt var Meningen, tror jeg ikke, der kan være Tvivl om, selv om den højtærede Minister mener, at Forholdene er ganske de samme, naar vi den Gang havde 4,000 Kr. og nu har 12,000 Kr. Jeg mener ogsaa, at der i selve Forslaget ligger en Indrømmelse af, at vi egentlig er komne lidt udenfor den oprindelige Ramme, idet der staar, at den Godtgørelse, den Refusion, der finder Sted af Taksationsomkostningerne, ikke skal finde Sted ved Ejendomme, der har en Værdi af over 8,000 Kr. Ved den foreslaaede Forhøjelse til de 12,000 Kr., hvorved Husmandskreditforeningerne tager Ejendomme, som slet ikke er egentlige Landejendomme, kommer vi jo dertil, at man mange Gange faar Villaejendomme Embedsmandsejendomme eller Bestillingsmandsejendomme ind under denne Lov, og det var ganske sikkert ikke Meningen, den Gang man lavede Loven. Jeg tror ogsaa, at der flere Steder, særlig i Stationsbyer, har fundet Spekulation Sted netop i Ly af Husmandskreditforeningen og en Spekulation, som jeg anser for ret uheldig. Men jeg tror ikke, at der sker nogen Skade for Statskassen ved, at vi gaar op til de 12,000 Kr., naar man da ikke frygter for de Konsekvenser, der skulde kunne komme ved, at andre Kreditforeninger muligvis vilde forlange ogsaa at faa Statsgaranti.

Saa vil jeg med Hensyn til det Forslag, der blev sat ind i Folketinget, om at gaa op til 55 pCt. af Vurderingssum-

men, naar der laanes ud, kun sige dette, at hvad enten man sætter 50—55 eller 60 pCt., eller hvad man vil, er man snart lige meget sikret, for det, som det kommer an paa, er egentlig Vurderingen, og om Vurderingen kan der siges adskilligt. Naar Vurderingen er paalidelig og ædruelig, er der ikke det fjerneste i Vejen for at gaa op til 55 pCt., ja selv om man gik op til 60 pCt., som Landkreditforeningerne gør, var der ikke det mindste i Vejen derfor, Statens Garanti vilde ikke blive effektiv af den Grund. Men vi ved jo godt, at der ved Taksationer tidt finder en Overvurdering Sted, som ikke er særlig heldig. Der er før her i Salen anket over, at Taksationsværdien til Brandassurance er blevet sat alt for højt op, men naar man har sat Taksationsværdien af Huse saa højt op til Brandforsikringer, saa er det — det tror jeg i hvert Fald — i alt væsentligt sket, fordi man ønsker derigennem at faa noget højere Laan. Man har tidt sagt, at naar Taksationsmændene var ude for at vurdere, saa vurderede de mest under Hensyn til, hvor stort Laan der ønskedes, og ikke under Hensyn til den virkelige Værdi. Det, mener jeg, er alt for haardt sagt, saa galt er det nu ikke, selv om der maaske nok finder nogen Overvurdering Sted, og det tror jeg, der gør. Det er ikke Husmandskreditforeningerne alene, jeg sigter til; ved alle Taksationer til Laan kommer man tidt højere op, end heldigt er. I hvert Fald, naar man sammenligner dem med den anden Taksation, vi nu har, Ejendomsskyldvurderingen, ser man, at der er et ret stort Misforhold til Stede imellem disse to Vurderinger. Den Henstilling, der kom fra det ærede Medlem for 8de Kreds (Johnsen) til Ministeren, om at faa ensartede Regler paa dette Omraade kunde jeg gerne tiltræde, men jeg tvivler meget om, at denne kroniske Sygdom lader sig helbrede, eller at der er fundet nogen Medicin for den endnu. Jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt man kan lave saa ensartede Regler, at man virkelig kan undgaa de alt for høje Vurderinger, der finder Sted.

Hvad saa angaar dette at rykke Amortisationsfristen ud til 60 Aar, finder jeg ikke nogen Betænkelighed derved, fordi det nemlig tidt har været saadan, at de, der har haft Laan i Husmandskreditforeninger og har følt sig trykket af den vel hurtige Amortisation og de store Afdrag, er gaaet derfra og ind i en anden Kreditforening, hvor de havde en længere Frist og kunde slippe lidt billigere, og det